

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibvs A Ludovico
Maimburgo, Alijsque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

7. Ad alia objecta respondetur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

Pontifex Max: in libro de Anathemate: *Fuerint hac ante adventum Christi, ut quidem figurabatur, adhuc tamen in carnalibus actionibus constituti pariter Reges existerent, & pariter Sacerdotes; sed cum ad verum ventum est, Regem eundemq, Pontificem, ultra nec Imperator Pontificis sibi nomen, nec Pontifex Regale fastigium sibi vindicavit.* Si exemplo antiqui Testamenti argumentari licet, sequeretur Reges, imò quoslibet Patres-Familias Ecclesias consecrare, ac etiam Sacrificium offerre posse, id enim legitur sæpe in veteri Testamento factum esse, quàm hoc absurdum? nunc verò postquam longè alia ratio est novi & antiqui Testamenti: postquam Christus Pontificatum, Sacerdotia, & Ecclesiam instituit: postquam iussit Ecclesiam audiri: postquam Ecclesia Laicis prohibuit, ne se immiscerent officijs Sacerdotum: quàm rogo præposterus ordo est, exempla antiqui Testamenti perquirere, & non potiùs leges Evangelij ac Decreta Ecclesiæ? num ergo Filij Synagogæ sumus, ut ex hujus exemplis, & non Ecclesiæ vivamus? magnum enim verò Regis Christianissimi decus, si Judæorum mores imiterur. Sed & in ipso antiquo Testamento, ubi legitur Reges usurpasse vacantium Sacerdotiorum proventus? nihil ergo hoc argumentum concludit.

VII. *Opponit 2. Artic. 1. §. 3. In traditione rei suæ potest quilibet apponere pactum quod vult, etiam in spiritualibus. Textus & Glossa in cap. Eleutherius 18. q. 2. Reges ergo Christianissimi cum Ecclesias fundarunt, poterant sibi fructus vacantium Ecclesiarum reservare. Nec requiritur, ut Reges hoc jus sibi expressè reservent, præsumuntur enim reservasse, & sufficit ostendere, quòd Rex fuit dator Ecclesiæ, ad hoc sibi jus consequendum. cap. significavit. de testibus. Et ibi Abbas cap. Dilectus 3. de Prabend. & Glossa notabilis in cap. si quis Basilicam. de consecrat. d. 1.*

¶. Supponit hæc ratio omnes Galliæ Ecclesias à Regibus fundatas, & dotatas esse; id verò apertè falsum est, cum sint quàm plurimæ aut à privatis fundatæ, dotatæque, aut solis decimis & oblationibus auctæ: idque præsertim verum est in Provincijs recentibus victorijs Galliæ adjunctis. Et si hæc Regula vera est, sequetur omnibus Patronis Regaliam convenire, quod Galli utique nunquam concedent. Præsumuntur quidem Patroni jus præsentandi sibi reservasse (id enim plerùmque fieri solet, & Jura

Gallia
indicata
G II
230

præsumunt, quod plerumque contingit) sed nullo modo jus pleno jure Beneficia conferendi, vacantisque fructus occupandi, neque citati canones quidquam de hoc dicunt, ut legentibus palam est. Hoc ergo argumentum ex duobus principijs contexitur, videlicet: ex falsis suppositis, & textibus juris perperam allegatis.

Opponit 3. Art. 3. §. 5. Sub secunda Regum Galliæ Dynastia Gallicanæ Ecclesiæ feuda possidebant cum omnibus oneribus feudalis: atqui onus & lex feudalis est, ut moriente Vafallo Dominus interim fructus feudales percipiat, dum alius investitur; hoc ergo jure Reges gaudebant in Ecclesijs vacantibus, titulo videlicet & lege feudali.

ꝛ. Primò falsum est fructus vacantium feudorum ad Dominum pertinere (nisi ubi jus Relevij receptum erat, quod paucis in locis receptum est) pertinent enim ad hæredes, seu potius ad proximos agnatos, quibus jus feudi ex antiqua investitura quæsitum est cum onere tamen recipiendæ intra diem & annum Investituræ, idque tam notum est, ut mirer P. Alexandrum ignorasse. Deinde esto, fructus Ecclesiarum feudales ad Principes pertinuerint (de quibus intelligendum est Chronicon Cameracense, (a) cum narrat in historia Gundberti usum fructum vacantis Cameracensis Ecclesiæ ad Imperatorem Lotharium pertinuisse) num idè fructus decimarum, oblationum, ac præsertim collationes Beneficiorum pertinere ad fructus feudales possunt? & si non possunt, quâ ratione dici potest lege feudali ad Regem spectare?

Opponit 4. Art. 5. §. 22. Frustra contra Regaliam antiqua Sententia Consultæ, Regumque edicta proponuntur, hæc enim ultimi Ludovici XIV. declaratione abolita sunt; est verò noti juris, priores leges posterioribus abrogari.

ꝛ. Aliud est antiquam legem abrogare, aliud jus suum alteri eripere; id verò fieri non potest, & præsertim cum is, quem jure suo spoliatur, subditus tuus non est. Jus conferendi Beneficia, fructusque percipiendi ad Ecclesiam pertinet, idque non Regum privilegio, sed innatâ, & canonicâ libertate; quâ ergo conscientia dici potest, posse hanc libertatem Ecclesijs adimi posterioribus Ludovici Regis declarationibus? aut quæ unquam Theologia docuit

(a) Balder. Noviom. Episc. lib. 1. cap. 48.

cuit Regem in causa spirituali, & quidem maximi, præcipuique momenti iudicem esse? & posterioribus Regum legibus posse Decreta universalis Concilij Lugdunensis aboleri? Hæc sunt tam paradoxa, & à primis Theologiæ principijs aliena, ut miretur potuisse Theologo, qualem se P. Alexander profiteatur, non dico in calamum, sed ne quidem in mentem venire. Ex quo responso solvitur quoque similis ejusdem P. Alexandri oppositio, cum scribit: *Articulo 5. §. 22. Habere Reges potestatem revocandi privilegia à suis Antecessoribus concessa, si contra jura Corona, & in detrimentum supremi dominij concessa credantur, quod in omnia subditorum suorum, & ipsarum Ecclesiarum temporalia bona sibi legitime vindicant.* Jam enim sæpe probatum est, Ecclesias non privilegio Regum, sed innatâ, & canonicâ libertate Regaliâ absolutas, & exemptas esse; unde cum Reges illas Regaliæ subdunt, non revocant privilegia à Regibus, sed à Deo, naturâ sacrisque canonibus data. Quod verò dicit Alexander: *Reges supremum dominium in bona temporalia Ecclesiarum habere*, voces profanæ sunt, & hæcenus inauditæ, & ex Alcorano, non sacris Canonibus exscriptæ, unde nec responsum merentur. Eiusdem farinae est, quod dicit Privilegia Ecclesijs data revocari à Regibus posse, si enim donationes privatis factæ revocari non possunt, quanto minùs Deo & Ecclesijs factæ? quæque non merè gratuitæ sunt, sed antidorales? quid restabit Ecclesijs, si omnia feuda, oblationes, fundique illis à Principibus assignata, moderni Principes repetant, & Avorum liberalitatem majori avaritiâ deleant? Præsertim cum quidquid semel fuerit DEO consecratum, sanctum Sanctorum sit Domino. *Levit. 27.* Certum est liberalitate in Ecclesias crevisse Imperia, unde Theologia P. Alexandri, quàm ei lucrosa est apud Principem pretio adulationis, tam Imperio est fatalis rapiendi indulgentiâ.

Opponit 5. Articulo 6. §. 4. Bona defectu hæredum vacantia ad Regem pertinent, & ad fiscum devolvuntur; porro fructus Episcopatuum, vel Abbatiarum vacantium istius generis sunt. Accedit quòd Regio fisco multæ utilitates depereunt, ob bona in Ecclesias translata; ad fisci ergo damna compensanda Reges sibi usumfructum vacantium bonorum reservârunt, ac etiam in pretium litterarum Amortizationis, cum videlicet facultatem concedebant, ut fundi ad Ecclesias transferrentur.

Gallia
Indicata
G III
230

14. Quàm rogo hæc absurda & longè petita ? fateor mihi nunquam magis Regaliam fastidio fuisse, quàm cum hæc legi. De functo Episcopo non vacant bona, sed ad Ecclesiam pertinent, huic enim præcipuè, & Deo donantur; quæ ratio est, ut Episcopi restari non possint; si ergo non vacant, quâ ratione dici potest ex jure vacantium ad fiscum pertinere ? An Beneficia Ecclesiastica sunt bona confiscabilia ? & in quibus litteris Amortizationis Reges sibi usumfructum vacantium bonorum reservârunt ? vana sunt ista, & Alexandro indigna.

Opponit 6. Rex cum Beneficia confert, nihil spirituale confert, sed Ecclesiasticas possessiones, seu portionem reddituum spiritualium.

14. Ipsi quidem fructus, & proventus sunt res temporales; at jus eos percipiendi ob functiones & officia spiritualia, est spirituale; Beneficium enim est propter officium, alioquin vendi, emique possent Beneficia; nec Simoniam incurreret, qui ea pretio aut acciperet, aut conferret; dici enim posset, ea non vendi, emique, nisi quoad jus percipiendi fructus, hos verò ex sententia P. Alexandri esse rem merè temporalem. Deinde cum Rex obtentu Regalia Beneficia pleno jure conferat, nec Episcopi in hæc collatione ullam partem habeant, certum est à Rege non jus tantum percipiendi fructus V.g. canonicales conferri, sed etiam ipsum officium & dignitatem canonicatus cum omnibus juribus ei annexis, videlicet: Jure capitulari, electionis activæ & passivæ, quæ omnia sunt jura spiritualia. Denique demus jus percipiendi fructus Canonicales non esse jus spirituale, sed temporale, non ideò sequitur posse à Rege usurpari, cum sit jus alienum, & Ecclesiæ tum innatâ, & canonice libertate, tum multorum sæculorum possessione, Regumque editis quæsitum: non utique P. Alexander inter jura Coronæ jus reponet aliena rapiendi. Vide quot rimas habeant hujus Theologi argumenta; nimirum nullum ingenium sufficit tuendæ falsitati, quin erumpat, seque ipsam fœtore prodat.

VIII. *Opponit 7.* Ex diversis Arrestis à tempore S. Ludovici factis constat causam Regaliæ in Regio Senatu agitari, finiri que solitam. Nam anno 1258. de Regalia Aniciensis Ecclesiæ. Anno 1272. de Regalia Ecclesiæ Albigenis. Anno 1277. de Regalia Ecclesiæ Bituricensis.